

KOREKTURNA ZNAMENJA

Tiskana beseda mora biti ne-je jezikovno izbrusena, temveč tudi tiskarsko čista. Zato naj bo že rokopolis zglede, pred natisom pa odpravimo še vse grafične spodrsjaje in vpiševamo morebitne piščeve izboljšave.

Pri popravljanju besedila se držimo ustaljenih znamenj, da se olajša delo in ne nastanejo nepotrebni nesporednam. Priporočljivo je že v šoli pri popravljanju nalog uporabljati podobna znamenja, da tako preidejo učencu v meso in kri, saj se pozneje marsikdo srečuje z njimi.

Na odtisu je treba popraviti vse, kar bi motilo poznejši tisk, in stavek natanko primerjati z xokopisom.

Znamenja za popravke naj bodo razločna, pisana z dobro vidnim svinčnikom ali z nežalivajotim se črnilom. Vsako znamenje ponovimo na desnem robu odtisa.

Nekatera govorijo že sama zase, ob drugih pa je treba napisati popravek.

Če je postavljena napačna črta, jo prečramo in na robu ob znamenju pripišemo pravo.

Če je v prvi vč napadnih črk ali če stojš po strani /v lefš k Fe ali n glafi, vsako prečramo z drugačnim znamenjem. To vejša tudi za napačne delitve.

S pokončnima črticama omrkamo in z vodoravno mesj zvečemo večji kos napačno postavljenega besedila in ga na robu nadomestimo s pravilnim.

Če je izpuščena posamejša črka ali del bde, pre- /za leše čramo prejšnjo črko, na robu pa pripišemo dopolnilo.

1k
Lj
1a
10

10
10